

Fővárosi Ítéltábla
14.Gf.40.148/2013/3.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Milus Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Gyalog András ügyvéd által képviselt alperes ellen jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. október 11. napján kelt 26.G.40.875/2011/24. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit azzal hagyja helyben, hogy a tőkeösszeg után a késedelmi kamat mértéke 2013. július 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értéke.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000,- (Kettőszázezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat, továbbá fizesse meg az államnak az állami adóhatóság külön felhívására az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 718.600,- (Hétszáztizennyolcezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a **K. II-L...** védnevű dolomitbánya bányászati jog jogosultja a felperes. A peres felek 2005. májusától kezdődően tárgyalásokat kezdtek a dolomit bánya alperes általi igénybevételéről. A tárgyalások ideje alatt az alperes a bányaterületre felvonult, ott 2005. június 14-től 2005. szeptember 26-ig az általa kitermelt, az összesen 36.759 tonna kőanyagot értékesítette. A peres felek a bánya alperes általi igénybevételének feltételeiről nem tudtak megállapodni, ezért a felperes felszólítására az alperes 2005. szeptember 26-án a bánya területéről levonult. Az alperes a kőanyag ellenértékét a felperesnek nem fizette ki.

A felperes nem állított ki számlát az elvitt kőanyagról.

A felperes tagja, id. **Z. J.**, ismeretlen tettes ellen a Veszprém Megyei Rendőrfőkapitányságon 2005. október 18-án feljelentést tett. A Veszprém Megyei Rendőrfőkapitányság a 2006. március 21-én kelt 19000-114/2005.bü. számú határozatával a nyomozást megszüntette, mivel a cselekmény nem bűncselekmény. A határozat ellen a felperes panasszal élt, melyet a Veszprém Megyei Főügyészség a 2006. május 4-én kelt B.2671/2005/2-I. számú határozatával elutasított.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2011. május 3-án benyújtott, majd módosított keresetében az alperest 27.879.900,- Ft, annak 2005. szeptember 26-tól a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 115. §, a 361. § (1) bekezdése, a 363. § (2) bekezdése, továbbá az 1993. évi XLVIII. tv. 3. § (1) bekezdése alapján.

Arra hivatkozott, hogy a bánya hasznosításával kapcsolatban folytatott tárgyalások ideje alatt az alperes 2005. június 14-től 2005. szeptember 26-ig összesen 36.269 tonna különböző méretű, zúzott kőanyagot szállított el a bányából, azonban annak értékét nem fizette ki a részére. Állítása szerint az alperesnek jogcíme a felperes tulajdonát képező kőanyagok elszállítására és értékesítésére nem volt, ezzel a magatartásával jogtalan vagyoni előnyhöz jutott. Előadta, hogy 2006. december 6-án az alperes az általa írt levélben a kőanyag elszállítását és mennyiségét elismerte.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte, egyrészt elévülési kifogást terjesztett elő, másrészt a kereset jogalapját és összecszerúságát is vitatta.

Arra hivatkozott, hogy az alperes képviseletében S. J. és a felperes képviseletében id. Z. J. között szóbeli megállapodás volt a perbeli időszakra vonatkozóan, azonban a felperes számlát nem állított ki. Azt nem vitatta, hogy a felperes által megjelölt mennyiségű és méretű kőanyagot elszállította, értékesítette és, hogy annak ellenértékéért semmit nem fizetett a felperesnek.

A Fővárosi Törvényszék a 2012. október 11. napján kelt 26.G.40.875/2011/24. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.982.381,- Ft-ot és annak 2005. szeptember 26. napjától kezdődően a kifizetésig terjedő időre minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatát. A felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 403.512,- Ft perköltséget. Az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 900.000,- Ft kereseti illetékből 612.000,- Ft-ot a felperes, 288.000,- Ft-ot az alperes köteles megfizetni az állam javára, külön felhívásra.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy azt az alperes nem vitatta, hogy a felperes által megjelölt mennyiségű és frakciójú kőanyagot kiszállította, értékesítette és annak ellenértékét a felperesnek nem fizette ki, továbbá azt sem, hogy a felperes által csatolt 2005. évi árjegyzék szerint számított kereseti igény összecszerúsége - számítására nézve - helytálló. Ugyanakkor felhívás ellenére sem jelentette be, hogy a kőanyag ellenértékéért milyen összeg folyt be az alpereshez. Azzal, hogy az alperes értékelhető, kellően részletes tényelőadást nem tett, nem mutatta be, hogy a felek között pontosan milyen tartalommal jött létre szerződés az alperes bányaterületen való működése a kőanyag elszállítása és értékesítése tárgyában és még a kőanyag ellenértékét, az adásvételi szerződés lényeges tartalmi elemét jelentő, a felek megállapodása szerinti vételárat sem jelölte meg, megállapítható, hogy a bányavállalkozó felperes által üzemeltetett bányában az

alperes működése komplex, a kőanyag tulajdonjoga átruházásánál és a vételár meghatározásnál összetettebb megállapodást igényelt.

Az alperes bírósági felhívás ellenére pontosabban ki nem fejtett érvelésével szemben az elsőfokú bíróság ezért helytállónak találta a felperes által megjelölt kereseti jogcímet. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján azt állapította meg, hogy a peres felek között az általuk lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodás nem jött létre, még adásvételi szerződés sem. Nem áll rendelkezésre arra nézve kétséget kizáró bizonyíték, hogy a felek között akaratuk egybehangzó kifejezésével szerződés jött volna létre, abban rendezve a szolgáltatás-ellenszolgáltatás tartalmát, a felekre háruló szerződéses kötelezettségek körét. Szerződéses kötelelem hiányában helytálló a jogalap nélküli gazdagodás megjelölése. Ezzel kapcsolatban figyelemmel volt arra is, hogy a szóbeli egyeztetések során a felperes képviselőjében eljáró tag, id. Z. J., nem volt a felperes vezető tisztségviselője, sem meghatalmazottja, képviseleti jog hiányában álképviselőként járt el.

Téves az a felperesi érvelés, hogy a polgári jogi igényérvényesítés az alperessel szembeni követelését megszakította és az is, hogy az alperes 2006. december 6-i nyilatkozata a felperesi követelés elismeréseként értékelendő és ezért elévülést megszakító hatálya van. A nem vitatottan 2005. szeptember 26-val esedékessé váló felperesi követelés elévülésére nézve elévülést megszakító erővel a 2006. december 6-án kelt alperesi nyilatkozat csak a tonnánkénti 1 euró ellenértékben fennálló felperesi követelést elismervén tekinthető tartozáselismerésnek és csak az elismert összegre nézve szakította meg a követelést.

Figyelemmel arra is, hogy a felperes felhívás ellenére sem csatolta e nyilatkozatot megelőző felszólító levelét, azt megállapítani, hogy a felperes az alperes által kiszállított mennyiség ellenértékét milyen összegben támasztotta az alperessel szemben, pontosan milyen összegű követelés megfizetésére szólította fel, követelése elévülését milyen összegben szakította meg, nem állapítható meg, csak az, hogy az alperes által kiszállított mennyiség ellenértéke megfizetése végett fizetési felszólítással élt.

A felperes érvelésével szemben a polgári jogi igény büntető eljárásban való érvényesítése az alperessel szembeni követelés elévülését nem szakította meg, figyelemmel arra, hogy a vádlottak az alperestől különböző személyek voltak. Kizárólag ez az értelmezés áll összhangban azzal a bírósági gyakorlattal, amely szerint a jogosultnak az az igényérvényesítése, melyet a valódi kötelezett helyett mással szemben terjeszt elő, a valódi kötelezettel szemben támasztott követelés elévülését nem szakítja meg (BDT 2009/2041, BH 2011/334). Erre tekintettel a felperes követelés elévülése a tonnánként 1 euró elismert összegre újraindult az alperesi tartozáselismeréssel, míg az ezt meghaladó felperesi követelés elévülési ideje 2005. szeptember 26-tól kezdődően megszakadás nélkül telt, a felperes azt 2010. szeptember 26-ig tudta bíróság előtt érvényesíteni.

A fentiekre tekintettel a felperes 2011. május 3-án előterjesztett keresetére nézve kizárólag a követelés tonnánként 1 euró összegű részére volt megállapítható, hogy a tartozás-elismeréssel újból kezdődő öt éves elévülési időn belül fordult a felperes a bírósághoz, míg az ezt meghaladó követelése 2010. szeptember 26-val elévült.

Mindezekre tekintettel a 2005. szeptember 26-i napi MNB középárfolyammal számolva a felperes keresete alapján megjelölt 36.269 tonna tonnánkénti 1 euró összeggel számított forintösszege 8.982.381,- Ft tőke és annak késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet annak elévülésére tekintettel elutasította.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdése szerint a további szükségtelen bizonyítási cselekmény fogatosítását mellőzte, figyelemmel arra, hogy az alperes a Pp. 141. § (6) bekezdésére történt többszöri figyelmeztetést követően a 2012. október 11-én tartott tárgyaláson, elkészen terjesztette elő az indítványait.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását, továbbá a felperes első- és másodfokú perköltség fizetésére történő kötelezését; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vont mérlegelés alá egyes bizonyítékokat, ezért irat- és valóságellenesen állapította meg a tényállást, és a nem kellően feltárt és tévesen megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le a felek között fennállt kapcsolatot tévesen minősítve. A büntetőügyben keletkezett, a bíróságnak rendelkezésére álló tanúvallomások a tényállás részeként nem értékelték, indokát ennek az ítéletben nem adta.

Sérelmezte, hogy tiltakozása ellenére az elsőfokú bíróság a tárgyaláson ifj. Z. J.t tanúként meghallgatta és az ítéleti tényállást az ő vallomására alapozta.

Téves az elsőfokú bíróság 2012. október 11-én tartott tárgyalási jegyzőkönyvének 2. oldalán a második bekezdésben tett azon utalás, hogy az alperes késlekedve, a tárgyalási határnapon kívánta megtenni a nyilatkozatát és bizonyítási indítványait, mivel azt már a 2011. november 24-én kelt beadványában megtette. A 2012. október 11-i tárgyaláson szóban előterjesztett bizonyítási indítványa - álláspontja szerint - a per állásának megfelelő időben előterjesztett indítvány volt, ezért annak a Pp. 141. § (6) bekezdésére hivatkozással történő elutasítása jogsértő.

A rendőrségi iratokban szereplő tanúvallomások és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alapján az alábbi tényállás állapítható meg.

A peres felek 2002-ben kerültek üzleti kapcsolatba egymással, 2005-ben egy vitát követően a felek úgy állapodtak meg, hogy az alperes a L....i bányát bérbe veszi, üzemelteti, onnan a felperestől fali robbantott követ vásárol. A szóbeli megállapodás az volt, hogy az alperes által megvásárolt és a bányából ténylegesen kiszállított kőmennyiség után 1 euró/tonna vételárat fizet a felperesnek azzal, hogy minimum évi 80.000 tonna követ megvesz. Az 1 euró/tonna a fali robbantott kőre értendő ár, mely ténylegesen a kő árát, a bányajáradékot és a felperes által végzett robbantás díját tartalmazza. A fúrás, osztályozás, rakodás, a bánya őrzése az alperes feladata és költsége volt. Az alperes a felperes által lerobbantott és az alperes által tört, osztályozott, feldolgozott követ értékesítette tovább a felperes tudtával és beleegyezésével. A felek a bánya alperes általi üzemeltetésének és a kő megvásárlásának a feltételeiben részleteibe menően is megállapodtak, a megállapodásnak megfelelő tényleges állapot pedig a felek egyező akaratából

létrejött, amely 2005. májustól 2005. szeptember 26-ig állt fenn. A felek a lényeges kérdésekben megegyeztek, ezt támasztja alá az is, hogy a felperes hozzájárult, hogy az alperes a bányába a szerződés aláírása előtt felvonuljon és ott tevékenységet folytasson, onnan az általa feldolgozott követ értékesítse. A fentieket alátámasztják a büntető eljárásban **S. J.**, **P. I.** és **T. F.** tanúk vallomásai.

Mindezekre tekintettel a Ptk. 4. §-ába ütközne, hogy a megállapodott 1 euró/tonna vételár helyett csak azért, mert a felek a szerződést nem írták alá, az alperesnek az általa feldolgozott követ a felperesi lista szerint számolva jogalap nélküli gazdagodás jogcímén kellene kifizetnie.

Ifj. **Z. J.** 2012. október 11-én jelen eljárásban tett tanúvallomása nagyrészt egyező tartalmú a megállapodás részletei vonatkozásában az alperesi ügyvezető **S. J.** büntetőügyben tett vallomásával.

A fentiekre tekintettel az az álláspontja, hogy a felek között mind a **L....i** bánya üzemeltetésére a komplex vállalkozási jogviszony, mind a felperes által lerobbantott kő vásárlására az adásvételi szerződés 1 euró/tonna kőár mellett a felek között szóban megkötött megállapodással létrejött, mivel a kölcsönös és egybehangzó akaratnyilvánítás a lényeges kérdések vonatkozásában a felek által szóban megtörtént, illetve a felek egyértelműen és kölcsönösen olyan magatartást tanúsítottak, amelyből arra következtek, hogy a szerződést a peres felek létrejötnék tekintették. Mindezek alátámasztásaként hivatkozott a Ptk. 216. § (1) bekezdésére, a Ptk. 365. § (1) bekezdésére, a Ptk. 116. §-ára, a XXV. számú PED-re.

Álláspontja szerint a szóbeli adásvételi szerződés létrejöttén túlmenően a felek között létrejött megállapodás az ingóság tulajdonjogának az alperes általi megszerzéséhez szükséges átadása, amelyeket a felperes tudtával, és mérlegelése, szállítólevél kiállításával mellett, harmadik személyeknek értékesített is. Az alperes érvényes jogcímét és tulajdonszerzését nem érinti az, hogy a felperes a vételár követelését az alperes felé nem számlázta ki. Ez utóbbi jogosulti késedelem vonatkozásában hivatkozott a Ptk. 302. és 303. §-aira, valamint az annak kapcsán kialakult bírósági gyakorlatra is, amely a kötelezett késedelmét és a jogosult teljesítésétől számított késedelmi kamatigényének érvényesítését is kizárja és legfeljebb a keresetindítástól számított késedelmi kamat érvényesítését teszi lehetővé.

Mindezekre tekintettel a felperes igénye az általa előadott tényállás és megjelölt jogcímen nem alapos.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helytálló indokaira tekintettel.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, azaz fellebbezés hiányában nem vizsgálta a felperes keresetét részben elutasító rendelkezést.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a fellebbezés elbírálása szempontjából helyesen

állapította meg és érdemben megalapozottan adott helyt a felperes keresetének jogalap nélküli gazdagodás jogcímén.

Az elsőfokú bíróság az alperes 2012. október 11-én tartott tárgyaláson **P. I.** és **S. J.** tanúkenti meghallgatására vonatkozó indítványt a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján helyesen mellőzte, mivel az alperes jogi képviselője a fellebbezésében hivatkozott 2011. november 25-i beadványában tanúk meghallgatására vonatkozóan semmilyen bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, csupán a Székesfehérvári Városi Bíróságon 5.G.23.457/2010. számon folyamatban lévő per iratai közül csatolt néhányat. Az elsőfokú bíróság a 2011. november 25-én tartott tárgyaláson az alperest a bizonyítási teherre, a bizonyítandó tényre, annak elmulasztásának jogkövetkezményeire történt figyelmeztetés mellett megfelelő határidőt biztosított bizonyítási indítványának az előterjesztésére, amire az alperes jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy a korábban becsatolt ellenkérelemben foglaltakat tartja fent változatlanul. A 2012. április 19-én tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság ismételten kioktatta az alperest a bizonyításra szoruló tényekről, a Pp. 141. § (6) bekezdésére történő figyelmeztetés mellett bizonyítási indítványainak 15 napon belül történő megtételére hívta fel. Ehhez képest az alperes jogi képviselője a 2012. október 11-én tartott tárgyaláson terjesztette elő ezen két tanú meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát, ezért az elsőfokú bíróság részéről a Pp. 141. § (6) bekezdésének alkalmazására lehetősége volt.

Ezen túlmenően rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy az elsőfokú bíróság a 2011. november 25-én tartott tárgyaláson az alperes törvényes képviselőjét, **S. J.** et, a Pp. 49. § (2) bekezdésére figyelemmel külön és személyes megjelenés kötelezettségével azzal a figyelmeztetéssel idézte, hogy ki nem mentett távolmaradását a Pp. 206. § (2) bekezdése szerint valamennyi bizonyíték együttes mérlegelésével ítéli meg. A 2012. április 19-én tartott tárgyaláson **S. J.** szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg. Ezen a tárgyaláson az elsőfokú bíróság a 2012. október 11. napjára elhalasztott tárgyalásra ismételten személyes megjelenés kötelezettségével rendelte idézni **S. J.** et, aki nem jelent meg, szabályszerű idézés ellenére. Ezen túlmenően **S. J.** és **P. I.** tanúvallomása az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésére állt, mivel a folyamatban volt büntető eljárásban részletes vallomást tettek mindketten.

Mivel az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján helyesen mellőzte a határidőn túl előterjesztett alperesi bizonyítási indítványt, továbbá a perbeli jogvita elbírálása szempontjából a másodfokú bíróság álláspontja szerint további bizonyítási eljárás lefolytatására nincs szükség, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok.

Az alperes fellebbezésével kapcsolatban a másodfokú bíróságnak azt kellene vizsgálnia, hogy a peres felek között a perbeli, az alperes által elismert összegű tartozás vonatkozásában létrejött-e szóban a szerződés, értékelve a büntető eljárásban szereplő tanúvallomásokat is, ahogy azt az elsőfokú bíróság is tette.

Amennyiben a büntető eljárásban rendelkezésre álló tanúvallomások alapján megalapozott lenne az az alperesi fellebbezésben tett állítás, hogy a peres felek között létrejött a megállapodás az alperes által kitermelt és elszállított kő vonatkozásában, abban az esetben sem lenne helye a kereset elutasításának, hanem az alperesre nézve ekkor is marasztaló ítélet meghozatalára kerülne sor. Ebben az esetben azonban számla kiállítás hiányában - a Ptk. 302. § c) pontja szerinti jogosulti késedelem esetén, ahogy arra az alperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott - a késedelmi kamat kezdő időpontja tekintetében módosulna csak az alperes marasztalása, mivel jogosulti késedelem esetén az állandó bírói gyakorlat szerint csak a keresetlevél bíróságra történő benyújtásától kezdve kérhetne a kötelezettől késedelmi kamatot.

Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában tényként azt rögzítette, amit egyik peres fél sem vitatott, hogy az alperes törvényes képviselője **Z. J.**-sal tárgyalt végig. Rögzítette azt is az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában, hogy **Z. J.** képviseleti jog hiányában álképviselőként járt el, amire vonatkozóan fellebbezés előterjesztésére nem került sor. Ezt a tényt egyik peres fél sem vitatta a másodfokú eljárásban, ugyanakkor a perben nem állt rendelkezésre arra vonatkozóan adat, hogy **Z. J.** ezen ügylettel kapcsolatban történő eljárását az alperes perbeli időszakban lévő törvényes képviselője utólag jóváhagyta volna. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság **Z. J.** jelen ügyben álképviselőként történő eljárásának jogkövetkezményét nem vonta le.

A Ptk. 205. §-ának (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A Ptk. 219. §-ának (1)-(2) bekezdései értelmében más személy (képviselő) útján is lehet szerződést kötni. A képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosítottá, illetőleg kötelezetté. Képviselőnek csak az minősül, akinek törvényen, hatósági rendelkezésen, alapszabályon vagy meghatalmazáson alapuló képviseleti joga van, vagy a Ptk. 220. §-ának (1) bekezdése értelmében őt képviselőnek kell tekinteni. Kötelmet a képviselet és a másik fél között csak a valódi képviselő jognyilatkozata keletkeztet. Az álképviselő cselekménye a Ptk. 221. §-a szerint a képviseltet nem köti és mivel nincsen olyan kölcsönös akaratnyilatkozat, amely a képviselt jognyilatkozatának minősülne, szerződés sem jöhet létre (EBH 2004/1146). Ugyanez az elvi határozat mondta ki, hogy szerződés hiányában az elszámolásra a jogalap nélküli gazdagodás szabályait kell megfelelően alkalmazni.

Mindezekre tekintettel nincs jogi relevanciája **S. J.**, **P. I.** és **T. F.** büntető eljárásban tett tanúvallomásai értékelésének, mivel mindannyian úgy nyilatkoztak, hogy **Z. J.** járt el a felperes nevében a perbeli szerződés megkötésekor.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, részben módosított indokolással, helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú

eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel. Az alperes illetékfeljegyzési jogára és fellebbezésének eredménytelenségére tekintettel kell a fellebbezési eljárási illetéket az alperesnek megfizetni az államnak a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. év január hó 16. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő